TADY SE TO NEMŮŽE STÁT

První člověk (řekněme „č. 1“): pětadvacet let, právnická vysoká škola, žádný vztah ani přílišné rodinné vazby. Rád cestuje, umí jazyky.
Člověk č. 2: žena středního věku, povoláním žena v domácnosti, tři děti (8, 13 a 15 let). Její manžel má již skvěle nastartovanou kariéru, nechce se stěhovat (jako ostatní příbuzní).A koneckonců, kdo by se přece staral o nemocného dědečka?
Člověk č. 3 je již velmi starý, bydlí sám v ještě starším domě (který mimochodem jeho rod vlastní již po staletí) a -vzhledem k jeho zdravotnímu stavu- ho třikrát denně navštěvuje ošetřovatelka.

Tři odstavce, tři lidé, tři generace, jiné životy. To znamená také spousty odlišných zdůvodnění pro rozhodnutí tady i přes zjevné nebezpečí zůstat.(Avšak ještě jednodušší je blížící se „malý problém“ vůbec nebrat na vědomí.) Je snadné si představit, že s podobnými důvody se potýkalo dalších několik set tisíc lidí. I přes nezanedbatelnou osobní individualitu jednotlivců však ony důvody musely nutně pramenit z několika málo zdrojů, asice citových („Co bude s mou rodinou, která tu zůstane? Přece je tady nenechám!“...), strachu z nového prostředí, materiálních-egoistických („Opustit vše, co jsem tady zbudoval?“/ „Vždyť tohle všechno nikdy nebudu schopen odvést!“....) anebo, ne tak obvyklých, vlasteneckých.

U posledního si dovolím krátkou zastávku.Díky dnešnímu obrazu okolního světa*, starajícího se pouze sám o sebe*, je těžké, ba dokonce i komické představit si, že mohl 'doma' někdo zůstat čistě z *loajality*. Nemyslím však z loajality pouze ke své rodině či nejužšímu okruhu přátel, ale ke VŠEM. Potřeba zůstat ve své zemi s esvým národem i v časech nejhorších. Jakkoliv to může znít vtipně, tak ušlechtilé to je. O čem jiném je vlastenectví, pojem, který dnes (možná pouze zdánlivě) již nic neznamená?
Nevyhnutelně však musí následovat otázka, zda *by měla* v mysli duševně vyrovnaného (ať už to znamená cokoliv) zvítězit láska k vlasti nebo raději pud sebezáchovy. Neboť v době, o které mluvím, slovo „zůstat“ často znamenalo spáchat sebevraždu.
Láska k vlasti. Tři slova (resp. dvě a půl), ale co člověk to jiná představa o tom, co vyjadřují. Podle mého názoru ji ale můžema „praktikovat“ i v Americe nebo Británii. Stejně tak nemusíme být lhostejní k událostem *doma* kdekoliv se právě nacházíme. Těžko posoudit, jestli by lidé, kterých se to týkalo, pomohli své zemi více po odchodu do zahraničí nebo po odchodu do vězení. Samozřejmě by šlo také dlouze diskutovat o tom, co to vůbec *pomoc své zemi* je.

Tady se to nemůže stát.
Ale může. Stát se může přece cokoliv.
V roce 2002 Čechy postihly ničivé záplavy nebývalého rozsahu. Z koryta se rozlila i řeka Otava, tekoucí hned za naším domem. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by se voda mohla vyšplhat mírným kopečkem i k našemu plotu (nakonec ale bylo nutné nosit vysoké gumovky, když jsme se chtěli procházet po kuchyni). Nikdy se přece nic takového nestalo! Přesto, že tomu nikdo nevěřil, jsme ale podnikli určitá opatření pro případ, *že by vody bylo přece jen více, než se obecně předpokládalo.* Proto jsme, když bylo po všem, vyměňovali pouze podlahy.

Ve třicátých letech dvacátého století se u našeho souseda, Německa, dostali k moci nacisté.Drtivá většina lidí si však odmítla připustit možnost, že by se ta špína mohla dostat i přes plot. Všichni víme, jak to dopadlo. Možná, že představa Německa, přivlastňujícího si naši malou nezajímavou zemi, vypadala až příliš nereálně. Proč se také strachovat? S velkými bratry za zády si na nás nikdo netroufne! A kdyby přece jen, oni jim už vysvětlí, proč si s námi nemají raději nic začínat.
Jenže chyba lávky, Velká Británie a Francie nebyly pouze našimi bratry, ale také našeho neškodného souseda. Raději si 'to rozházet' s námi než s ním. Komu bychom také potom mohli jít žalovat?
Otázkou je, zda bylo možné ono „spolčení s ďáblem“ předvídat. Myslím, že ne. Alespoň s námi se o tom nikdo neradil. Bylo tedy třeba předpovídat nepředpověditelné. Nejspíš nebylo úplně moudré spoléhat se (neboli být závislý) na pomoc ostatních. Jenže ono tak úplně nelze sázet pouze na sebe, nežijeme přece na ostrově. (Jistě, poslední větu poněkud kazí skutečnost, že by bylo možné vést další úvahu na téma pravděpodobnosti existence státu, který se uživí pouze tím, co si sám vyrobí a vytěží. To je ale v tomto případě naprosto irelevantní.)

Markéta Čeplová (autor)

-15 let
-9. ročník
-kategorie I.
-narozena 25. 1. 1996
-*adresa bydliště:* Heřmaň 83
Protivín
398 11

-*e-mailová adresa:* marketachapel@seznam.cz

-*adresa školy:* Základní škola Tomáše Garrigue Masaryka
Čelakovského 24
Písek
397 01
-jméno pedagoga: Mgr. Hana Zíková